

İŞÇİ DAYANIŞMASI

Uluslararası İşçi Dayanışması Derneği Bülteni www.uidder.org • 15 Ekim 2009 • No:19

Kıdem Tazminatlarımız Gasp Edilemez

Sermaye sınıfının, kazanılmış haklarımıza yönelik saldırılarının azgınca sürdüğü şu dönemde, hükümet, kıdem tazminatı hakkımızı da elimizden almayı hedefliyor. Biz işçiler, bu yasaya karşı ciddi bir eylem hazırlığı yapmalı ve sendikalarımızı da harekete geçirmeliyiz.

Hükümet, uzun zamandır kıdem tazminatını işçilerin elinden alacak bu saldırı paketinin hazırlığını yapıyor. Bu hazırlığı yaparken kıdem tazminatını gereksiz ve çağdışı, tazminatı bir fona devretmeyi ise işçilerin çıkarına gibi göstermeye çalışıyor. Sınıfımızın verebileceği tepkiden çekinen hükümet, kıdem tazminatını gasp edebilmek için sendikaların rızasını almak istiyor. Hükümet, bir fon oluşturup işçilerin tazminatlarını bu fondan alabileceklerini söylüyor. Ancak bir işçinin bu fondan tazminatını almayı hak edebilmesi için, en az 10 yıl sigortalı olarak çalışmış olması gerekiyor. Üstelik bu fondan elde edilecek faiz geliri de gasp edilip hazineye aktarılacak.

Geçmiş yıllarda oluşturulan Tasarruf Teşvik Fonu ve Konut Edindirme fonlarında oynanan oyunlara baktığımızda, kıdem tazminatı fonunun da başına ne geleceğini anlayabiliriz. Tasarruf Teşvik Fonu taksit taksit geri ödendiğinde işçiler sözde güvence anlamına gelen bu paralarla ancak çerez alabilişti. Konut Edindirme Yardımı için işçilere geri ödenen para ile işçiler çocuklarına oyuncak bir ev bile alamadılar!

Hükümetin 2003 yılında çıkardığı 4857 sayılı İş Yasası ile başlayan saldırılarla işçilerin elindeki birçok hak gasp edildi. 8 saatlik iş günü ortadan kaldırıldı. Tüm sınırlamalara rağmen çalışma saatleri fiilen 12 saatin üzerine çıktı. Esnek çalışma yasalaştırıldı. İşçilerin hafta sonu tatili patronların keyfine bırakıldı. Emekli olma yaşını 65'e ve prim gün sayısını 7200'e yükselterek emekli olmayı bir hayale dönüştürdü. Meclisten son geçirilen saldırı paketiyle, milyonlarca işsiz işçi açlıkla boğuşurken, işçilerin kendi parası olan işsizlik fonu patronların kassasına aktarıldı. Sırada bekletilen saldırı paketi ise kıdem tazminatını hedefliyor.

Bu yeni yasa işten atmaları daha da kolaylaştıracak. Patronları tazminat ödemekten kurtaracağı gibi işten atılan işçiler, haklarını almak için mahkemeye gidip dava bile açamayacak. Bir yıla 1 ay olarak hesaplanan kıdem tazminatı, yasayla birlikte 1 yıla 15 gün haline getirilecek. İşçilerin çok büyük bir bölümü yapılacak yasal düzenlemelerle bu fondan faydalanamayacak. Tıpkı işsizlik fonunda 42 milyar lira biriktiği halde 15 milyon işsiz işçinin çok az bir bölümünün işsizlik sigortasından yararlanabiliyor olması gibi. İşsizlik fonundan yararlanan işçilere ödenen miktar ise asgari ücretin yarısı gibi çok komik bir miktara tekabül ediyor. İşsizlik sigortası yağmalanıyor. Nihayet kıdem tazminatı fona devredildiğinde, biriken para sermaye sınıfına ve onun devletine aktarılacak, işçilerin çoğunluğu ise bu fondan hiç yararlanamayacak. Ama patronların temsilcisi politikacılar, medya aracılığıyla günlerce süren haberler eşliğinde, gözümüzün içine baka baka yalan söylüyorlar ve kafamızı bulandırmaya çalışıyorlar. Örgütsüz ve bilinçsiz olan milyonlarca işçi kardeşimiz, bu saldırı yasaları karşısında çoğu zaman nasıl davranacağını bilmiyor.

Sendikalar, kıdem tazminatının tasfiyesi gündeme geldiğinden beri, "kıdem tazminatına dokunmak genel grev sebebi olur", "bu, işçi sınıfı için bir felaket olur" şeklinde açıklamalar yaptılar. Fakat şimdiye kadar ne ciddi bir direniş gösterdiler ne de bunun hazırlığına giriştiler. İşçileri bu konuda bilinçlendirmek için bugüne kadar anlamlı bir faaliyet yapılmadı. Oysa sendikaları bu saldırılara karşı harekete geçirmeli ve patronların arzularının yasalaştırılmasını beklememeliyiz. Bugüne kadar zamanında ve yeterince harekete geçmediğimiz için birçok hakkımızın gasp edilmesine göz yumduk. Bir hakkımızı daha yitirmemek için yasanın çıkmasını beklemeden gücümüzü birleştirmeli ve mücadeleyi yükseltmeliyiz. İş işten geçmeden işyerlerimizden, sendika şubelerimizden başlayarak bir araya gelmeli ve haklarımızın takipçisi olmalıyız.

Sincan Organize Sanayi İşçileri Uyanmalıdır!

■ Ankara'dan ÜİD-DER üyesi işçiler

Ankara Sincan Organize Sanayi Bölgesinde 300'den fazla fabrikada binlerce işçi çalışıyor. Bu bölgede sendikalı işyeri sayısı ise 3-4'ü geçmiyor. Üstelik bu işyerlerinde de Türk Metal sendikası yetkili. Gangster sendikacılığın tipik örneği olan Türk Metal sendikası, işçiler haksızlıklara karşı direnmesin ve haklarını almak için mücadeleci sendikalar da örgütlenmesin diye patronlar tarafından getirilmiş bir sendika. Türk Metal, işçilerin haklarını korumak ve arttırmak doğrultusunda değil, işçilerin birliğini bozup örgütlü gücünü zayıflatmak doğrultusunda hareket ediyor.

Sincan sanayi bölgesinde, önceki yıllarda sendikal örgütlenme deneyimleri yaşandı. Fakat bu deneyimler güçlü bir örgütlülüğün sağlanamaması, gerekli hazırlıkların yapılmaması gibi nedenlerle başarısızlıkla sonuçlandı. Ve ne yazık ki bu olumsuz deneyimler bölgedeki işçilerin hafızasında tazeliğini koruyor. Bu başarısızlıkların sebebi patronların örgütlü olması, ama işçilerin yeterince örgütlü olamamasıydı. Patronlar bölgeye sendika girmemesi için birbirlerini her konuda destekliyorlar. Sincan patronları, sendikalaşma mücadelesi olan işyerlerinde işçiler kazanmasın diye kesenin ağzını sonuna kadar açıyor, gerektiğinde grev veya direnişte olan işyerinin sahibinin her türlü zararını karşılıyorlar. İşçiler arasında ise maalesef böyle bir dayanışma yok. Yaşanan grev veya direnişler bölgedeki işçilere yeterince duyurulamıyor. Haberdar olan işçilerin çoğu da işten atılma korkusu yüzünden bu grev veya direnişlere destek vermekten

kaçınıyor. Bu koşullarda işçilerin patronlar karşısında mücadeleyi başarıya ulaştırmaları elbette çok zordur.

Oysaki bölgede çalışan işçilerin gasp edilen haklarını almak için örgütlenmeye ve sendikalı olmaya acilen ihtiyaçları var. Sincan Organize patronları işçilerin kanını bir sülük gibi emiyorlar, çünkü onların örgütsüz, dağınık ve bu nedenle güçsüz olduğunu biliyorlar. Organize işçisi ne düşük ücretlere, ne ücretsiz izinlere, ne işten atmalara, ne de zorunlu fazla mesailere itiraz edebiliyor. Hatta işçiler aldıkları düşük ücreti biraz yukarıya çekmek için fazla mesaiye kalmaya razı oluyorlar. Yani Sincan organize işçisi, cebine giren parayı biraz daha arttırabilmek için iki kat daha fazla çalışmak zorunda kalıyor. Oysa fazla mesaiye harcanan bu zamanlar işçinin dinlenme, ailesiyle, eşiyle, dostuyla vakit geçirme zamanlarıdır ve ruhsal ve fiziksel sağlığı koruyabilmek için hava kadar, su kadar gereklidir. Sorunlar bunlarla da bitmiyor; yeterince havalandırılmayan ya da ısıtılmayan fabrikalar, iş güvenliği ve işçi sağlığı için gerekli şartların yeterince sağlanmaması, kriz ya da çeşitli bahanelerle kısıtlanan çay ya da dinlenme molaları, şefler ve müdürler tarafından aşağılanmalar ve bu sorunlara eklenebilecek daha onlarcası...

Peki, bu durum Sincan sanayi işçisinin kaderi midir? Değiştirilemez mi? Hiçbir işçinin olmadığı gibi Sincan Organize işçisinin de kaderi bu değildir. Yaşanabilir bir ücretle, insana yaraşır çalışma koşullarında, insana yakışır muameleyle çalışmak, işçinin örgütlü gücünü sağlamasıyla mümkündür. Bunun için de biz işçilerin haklarımızı öğren-

- İşten atmalar durdurulsun, iş saatleri düşürülsün, herkese iş!
- Ücretsiz izinler ücretli izinlere çevrilsin!
- Herkese iş güvencesi sağlansın!
- Sendikasız çalıştırmaya son!
- Asgari ücret vergi dışı bırakılsın, vergiler patronlardan kesilsin!
- İşçilerin kredi kartı, elektrik, su ve doğalgaz borçları silinsin!
- Elektrige, gaza ve suya zamlar durdurulsun, yapılan zamlar geri alınsın!
- Gıda fiyatları ucuzlatılsın!

- Ev kiralari dondurulsun!
- Emekçilere parasız sağlık, eğitim, konut ve ulaşım!
- Patronların muhasebe defterleri işçilere açılsın! Üretimde işçi denetimi!
- Kriz gerekçesiyle kapatılan veya tensikata uğrayan fabrikalar işçilerin yönetimine!
- İşsizlik sigortası fonu işçi yönetimine!
- İşsizlik sigortası ödeneği iş buluncaya kadar ödensin!

**Örgütlüysek Her Şeyiz,
Örgütsüzsek Hiçbir
Şey!**

Acil Taleplerimiz İçin Mücadeleye!

Türk-İş'in "Türkiye'de İşçi Hakları" Raporu

■ Maltepe'den bir işçi

Türk-İş konfederasyonu Eylül ayında, Uluslararası Sendikalar Konfederasyonu'nun (ITUC) yıllık çalışmasında yer almak üzere, Türkiye'de işçi haklarına yönelik gasp ve keyfi uygulamaların yer aldığı bir rapor hazırladı. Türk-İş'e bağlı sendikalar üzerinden derlenen raporda, yalnızca bir yıl içinde 12 bin 359 işçinin mağdur duruma düşürüldüğü belirtiliyor. Sendikalı olan veya sendikalı olmaya çalışan işçiler yasal haklarını kullanırken yasadışı saldırılara maruz kaldılar. Bu saldırılar raporda şöyle sıralanıyor;

- İşçilerin üye oldukları sendikadan başka sendikaya geçmeleri için baskı yapılması ve kabul etmeyenlerin baskı, tehdit, sürgün ve iş değiştirmelere maruz bırakılmaları,
- Örgütlenme yürütülen işyerlerinde işten çıkarmalar,
- İşyerinde birden fazla şirket kurulup, işçilerin bu şirketler arasında giriş-çıkışlarının yapılması,
- İşyeri baş temsilcilerinin tokatlanıp işten atılması,
- Sendikal örgütlenmede aktif olan işçilerin işten çıkarılıp diğer işçilere gözdağı verilmesi,
- Topluca işten çıkarma ve siyasi güç kullanarak sendika değiştirmeye zorlama,
- İşyeri yetki sürecine itiraz edip sendikal süreci uzatma ve işçileri yıldırıma çalıştırma,

- Grev kararını asmak isteyen işçilere polis saldırısı,
- Topluca işten çıkarılan işçilerin, işe iade davasında kazanmaları halinde işe alınmaması.

Bu rakamlara, kayıtlara geçmemiş pek çok olayı da dâhil etmeyi unutmamalıyız. Yalnız Türkiye'de değil, tüm dünyada bu saldırılar hız kazanmış durumdadır. Dünyanın her yerinde bu saldırılara karşı tepkiler artmakta ve eylemliliğe dönüşmektedir. Peki 12 bin 359 işçisinin mağdur olduğu Türk-İş konfederasyonu hâlâ neyi beklemektedir? Böyle bir sendikal anlayış kabullenilmemelidir. En çok da Türk-İş içindeki işçiler bunu sorgulamalı ve **bunu değiştirmek için mücadele etmelidir.**

Sendikalarındaki bu durum, bizi bir kere daha geçmişimizi öğrenmeye itiyor. İşçilerin geçmişte yaratabilmiş oldukları birlik, beraberlik ve dayanışmayı yeniden örmeye ve yaşatmaya fazlasıyla ihtiyaç duyduğumuz bir dönemden geçiyoruz. Hepimizin işyerlerinde ve sendikalar içerisinde aktif bir mücadele yürütmesi gerekiyor. **Sendikaları bürokrasiden kurtarıp mücadeleciler örgütleri haline dönüştüremezsek, patronlar sınıfı saldırılarını daha da arttıracaktır.** Geleceğimiz ve daha iyi bir yaşam için işimize, emeğimize, örgütlerimize, sendikalarımıza sahip çıkmalı, daha çok mücadele etmeliyiz. ■

Havalimanı İşçilerinden Basın Açıklaması

İşten atılan havalimanı işçileri basın açıklaması yaptılar. İstanbul Sabiha Gökçen (İSG) havalimanı dış hatlar terminali önünde toplanan işçilere siyasi partiler, Esenyurt'ta direnişte bulunan belediye işçileri ve pazar esnafı, Sinter Metal işçileri, HSGGP temsilcileri ve ÜİD-DER üyesi işçiler destekte bulundu.

Hava-İş sendikasına üye oldukları için işlerine İSG patronları tarafından son verilen işçiler, aileleriyle birlikte basın açıklaması düzenlediler. Hava-İş Genel Başkanı Atılçay Aycın, işten atılan sendika üyesi işçilerin yerlerine deneyimsiz, geçici işçi alındığını belirterek, havayolunda "katliama" imza atıldığını vurguladı.

Basın açıklamasının ardından işçiler toplu halde İSG

Müdürlüğü önüne kadar "Sendika Hakkımız Engellenemez!", "İşten Atılmalar Yasaklansın!" sloganlarıyla yürüdüler. Birçok işçi basın açıklamasına aileleriyle katıldı. 5 yıldır havalimanında çalışan bir işçinin eşi, bizimle konuşmak isteyip taleplerini dile getirdi. İşçi eşi ilk olarak eşinin ve bütün işçilerin işe alınmasını talep etti. İşsizliğin kendi hayatlarını çok zor duruma soktuğunu ama her şeye rağmen eşlerini destekleyeceklerini söyledi. Yapılan basın açıklamasına destek amacıyla gelen işçilerin desteğinin kendilerini mutlu ettiğini, moral verdiğini belirtti. Bütün işçilerin destek ve dayanışmasını beklediğini söyleyen işçi eşi, ne de olsa bir elin nesi var iki elin sesi var dedi. ■

Sinter Metal İşçileriyle Dayanışma Gecesi

Sinter Metal direnişinin 290. gününde düzenlenen Sinter Metal işçileri ile dayanışma gecesine değişik işkollarından, siyasi çevrelerden ve demokratik kitle örgütlerinden pek çok işçi katıldı. Kartal Meydanında bir araya gelen kitle, dayanışma gecesinin yapılacağı Hasan Ali Yücel Kültür Merkezine kadar "Sinter İşçisi Yalnız Değildir!", "Milyonlar Aç, Milyonlar İşsiz, İşte Kapitalist Sisteminiz!" sloganlarıyla yürüdü. Bu anlamlı dayanışma gecesinde UID-DER'li işçiler olarak bizler de Sinter Metal işçilerinin yanındaydık. Geceye katılanlar ara-

sında sendikaya üye oldukları için işten atılan **Sabiha Gökçen Havaalanı işçileri** ve grevleri kazanımla sonuçlanan **Halkalı Kâğıt işçileri** de vardı.

Gecede bir konuşma yapan Birleşik Metal-İş genel başkanı Adnan Serdaroğlu, "Patronlar sınıfı geçmişte olduğu gibi bugün de var gücü ile biz işçi sınıfına saldırmaktan geri durmuyor" dedi. Serdaroğlu konuşmasını şu sözlerle noktaladı: "Bugün burada Sinter Metal işçisinin 290. gününde bir araya gelen, yüreği mücadele inancı ile salonu dolduran değişik iş sektörlerinden işçi kardeşlerimiz var.

Bu mücadele yalnızca Sinter Metal'in değil dünyanın bütün işçilerinin mücadelesidir. Arjantin'de 2001 krizinde fabrika yönetimini alan Zanon Seramik'ten direnişçi işçi kardeşimiz ve Avrupa Metal İşçileri Federasyonu Yönetim Kurulu Üyesi Tony Murphy de aramızda. Bu da gösteriyor ki bu mücadele dünya işçi sınıfının mücadelesidir."

Sınıf dayanışmasının yükseltilmesiyle Sinter Metal işçilerinin mücadelelerini kazanacaklarına eminiz. ■

İzmir Karşıyaka Belediyesinin 30 Nisanda işten attığı 276 Kent A.Ş. işçisi, 1 Mayıs tarihinden beri Karşıyaka Örnekköy Şantiyesinin önünde işe geri dönmek için direnişte. Genel-İş sendikasında örgütlü 276 işçinin 56'sı, 16 Eylülde, 30 gün sürecek olan Ankara yürüyüşünü başlattı.

Kent A.Ş. işçileri işe geri dönmek için **eşleri ve çocuklarıyla birlikte** direniyorlar. 1 Mayıs tarihinden beri gece gündüz demeden bekledikleri Örnekköy Şantiyesindeki direnişlerini kırmak için, CHP'li belediye başkanı Cevat Durak işçilerin üzerine çevik kuvvet polislerini saldırtıyor. Kent A.Ş. işçileri İzmir'in başta Karşıyaka ilçesinde ve çeşitli semtlerinde kendilerini işten atan CHP'li belediye başkanlarının işçi düşmanı olduğunu yaşayarak gördüler. Devam eden grev ve direnişlerin hepsinde de patronların ve onların hizmetindeki yöneticilerin domuz topu gibi birleşerek işçilerin örgütlülüklerini dağıtmaya çalıştıkları görülüyor.

Yaşanan grev ve direnişlerde, patronlar sınıfına ve onların temsilcilerine karşı işçi sınıfının ortak hareket etmesi gerektiği açıktır. Grev ve direnişe çıkan işçiler bu zorunlu gerçeği daha iyi görüyorlar. Direnişteki işçilere destek olmalı, onların kazanması için hep beraber **sınıf dayanışmasını yükseltmeliyiz. ■**

Kent A.Ş. İşçilerinin Ankara Yürüyüşü

İstanbul'da SSGSS, IMF ve DB Protesto Edildi

İstanbul'da yapılan çeşitli eylemlerle, birinci yılını dolduran Genel Sağlık Sigortası Yasası, IMF ve Dünya Bankası toplantıları ve işçi ve emekçilere yönelik hak gaspları protesto edildi.

1 Ekimde Taksim'de yapılan yürüyüş ve basın açıklamasına çeşitli sendikalar, işçi örgütleri ve siyasi çevrelerin yanı sıra, sendikalaşma mücadelesi yürüten Sabiha Gökçen Havalimanı, Sinter Metal ve Esenyurt Belediyesi işçileri de katıldı. Yürüyüş boyunca sık sık **"IMF Defol Bu Dünya Bizim!", "Atılan İşçiler Geri Alınsın!", "Başka Bir Sağlık Sistemi Mümkün!"** sloganları haykırıldı.

Protestolar çeşitli basın açıklamaları, yürüyüşler ve etkinliklerle devam etti. 6 Ekimde ise IMF-DB toplantıları Taksim Meydanında protesto edildi. Yapılan basın açıklamasında IMF ve DB'nin küresel sermayenin krizini nasıl en ucuz yoldan atlatacağının tartışıldığı, yeni saldırı kararları almak için İstanbul'da buluşulduğu dile getirildi. Basın açıklamasını yapan KESK başkanı Sami Evren şöyle konuştu: "Onların krize karşı çıkardıkları çözüm krizin patlattığı işsizliğe yönelik bir çözüm değildir. Sefalet ve açlığa yönelik bir çözüm değildir. Gezegenimizi bir çöle çeviren sermayeyi durdurmaya yönelik bir çözüm değildir. Onların aradığı çözüm, artık her tarafından dökülen ve insanlığa savaş, gözyaşı ve felâketten başka bir şey getirmeyen bu küresel sömürü düzenini sürdürmeye yönelik bir çözümdür."

Ancak konuşma bittikten hemen sonra, daha kitle dağılmaya başlamamışken, Kongre Vadisine doğru yolu

kapatan polisler kitlenin üzerine gaz bombaları yağdırmaya başladılar. Polis, emperyalist kurumları protesto eden emekçiler üzerinde terör estirerek kitleyi dağıtmaya çalıştı. Polisin bu saldırısı bir gün sonra DİSK'te yapılan basın toplantısıyla kınandı.

İşçi sınıfına dönük saldırılar katlanarak sürüyor. Gerek yerli sermaye eliyle gerekse emperyalist kurumlar aracılığıyla yapılan bu saldırılara karşı durmanın tek yolu işçi sınıfının birleşik, kitlesel ve militan mücadelesidir. ■

Asil Çelik'te Toplu Sözleşme İmzalandı

Bursa'daki Asil Çelik fabrikasında çalışan işçilerin 30 Ocakta başladığı grev, Birleşik Metal-İş sendikası ile Asil Çelik patronunun imzaladığı 3 yıllık toplu iş sözleşmesiyle sona erdi. Asil Çelik patronu 2008 yılının Eylül ayında başlayan toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde krizi bahane ederek sıfır zam dayatmıştı. Bunun üzerine 484'ü sendikalı olan 550 işçinin tamamı greve çıkmıştı.

İmzalanan toplu sözleşmeye göre, işçilere ilk yıl sıfır, ikinci yıl için enflasyon oranında, üçüncü yıl ise yüzde 1+1 zam yapılacak. Asil Çelik patronu işçilere bir defaya mahsus olmak üzere bayram ikramiyesi olarak 500 TL ödeme yapacak. İşçiler bayram tatilinden sonra iş-başı yapacaklar, ancak grev sonrası sipariş olmaması nedeniyle izne çıkarılacaklar. ■

Esenyurt'ta Direnişçi İşçilere Yapılan Saldırı Kınandı

Belediye-İş sendikasına üye oldukları ve istifa etmedikleri için işten atılan Esenyurt Belediye işçilerinin sayısı 14'e ulaştı. Bundan sonra da işten atılmalarının devam edeceği sendika yetkilileri tarafından dile getiriliyor. Direnişin 47. gününde yapılan saldırı, belediye yönetiminin hakkını arayan işçilere ne kadar tahammülsüz olduğunu bir kez daha göstermiş oldu.

2 Ekimde belediye binasına girerken işçilerin alkışlı ve sözlü protestolarına tahammül edemeyen Esenyurt belediye başkanı Necmi Kadioğlu, küfürler savurarak dire-

nişçi işçileri tehdit etmişti. Daha sonra belediye başkanı ve tayfası işçilerin pankartlarını yırtarak taburelerini kırmıştı. Bu olayların ardından direniş yerine gelen polis, başkanın işçilerden şikâyetçi olduğunu ve şikâyet gerekçesi olarak işçilerin kendisine saldırdığını ileri sürdüğünü söyleyerek direnişçi işçileri gözaltına almıştı.

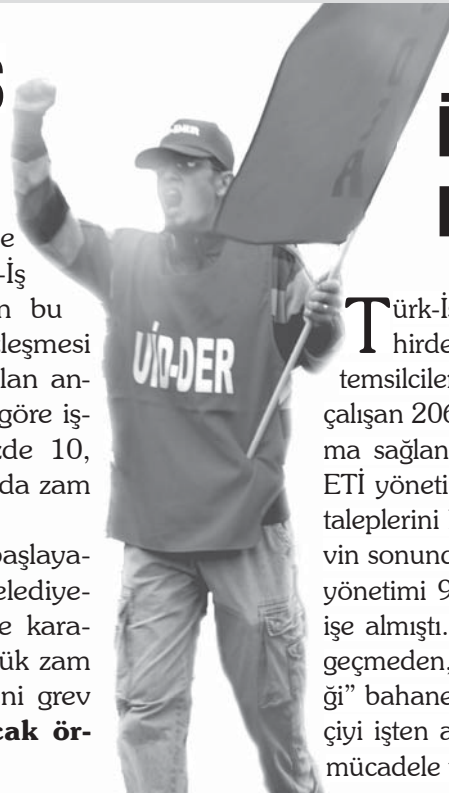
Gecenin geç saatlerinde serbest bırakılan işçiler, ertesi gün, yapılan saldırıyı kınamak için saldırıya uğradıkları yerde bir basın açıklaması yaptılar. Basın açıklamasını saldırıya uğrayan direnişçi işçiler

adına Belediye-İş 2 No'lu şube başkanı Hasan Gülüm yaptı. Gülüm şöyle konuştu: "Bizler Belediye-İş sendikası olarak 2 Ekim Cuma günü Esenyurt belediye başkanının üyelerimize yaptığı bu fiili saldırıyı kınıyoruz. Bu saldırılarla bizi buradan ve mücadelemizden alıkoyamazlar. Bundan sonra da sendikal mücadelemiz devam edecektir." Esenyurt Belediye İşçileri ve Pazar Emekçileri ile Dayanışma Platformunun da katılımıyla yapılan basın açıklaması oturma eyleminin ardından alkışlarla ve sloganlarla sona erdi. ■

İzbeton'da TİS Sonuçlandı

İzmir Büyükşehir Belediyesine bağlı İzbeton şirketi ile Belediye-İş Sendikası arasında Mart ayından bu yana devam eden toplu iş sözleşmesi (TİS) görüşmeleri, 3 Ekimde yapılan anlaşmayla sonuçlandı. Sözleşmeye göre işçilerin ücretlerine ilk yıl için yüzde 10, sonraki 2 yıl için enflasyon oranında zam yapılacaktır.

İzbeton işçilerinin 1 Ekimde başlayacakları grev İzmir Büyükşehir Belediyesinin başvurusu üzerine mahkeme kararıyla durdurulmuştu. TİS'lerin düşük zam oranlarıyla sonuçlanmasının nedeni grev yasaklarıdır. **Grev yasakları ancak örgütlü mücadeleyle aşılır.** ■

ETİ Gıda Patronu İşçi Kıyımına Başladı

Türk-İş'e bağlı Tek Gıda-İş'in örgütlü olduğu Eskişehirdeki ETİ Gıda'da, 14 Eylülde, aralarında işyeri temsilcilerinin de olduğu 23 işçi işten atıldı. ETİ Gıda'da çalışan 2067 işçi toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması sonucu 13 Ağustosta greve çıkmıştı. ETİ yönetimi üretimin bir an önce başlaması için işçilerin taleplerini kabul etmek zorunda kalmıştı. 9 gün süren grevin sonunda işçiler 21 Ağustosta işbaşı yapmıştı. ETİ Gıda yönetimi 9 günlük grev süresinde 140'dan fazla yeni işçi işe almıştı. Ama aynı yönetim, grevin üzerinden üç hafta geçmeden, "kriz, adam fazlalığı ve organizasyon değişikliği" bahanesiyle, üç ayrı fabrikadan toplam 23 sendikali işçi işten attı. İşten atılan işçiler işlerine geri dönmek için mücadele veriyorlar. ■

Gine'de Katliam Kitleleri Yıldırıamadı

Batı Afrika ülkesi Gine'de yaklaşık bir yıldır iktidarda olan askeri cunta rejimini protesto amacıyla yapılan iki günlük genel grev çağrısı 12 ve 13 Ekimde hayata geçirildi. Halk kitleleri greve geniş bir katılım gösterdiler. Ülkenin başkenti Conarky'de büroların, dükkânların ve çarşıların büyük çoğunluğunun kapalı olduğu ve sokaklarda da tek tük araç bulunduğu görüldü.

Grevin nedeni, 28 Eylülde cuntayı ve cunta liderlerini protesto amacıyla yapılan gösteriye askerlerin ateş açması sonucu 157 kişinin ölmesi, 1200'den fazla kişinin de yaralanmasıydı. Bu katliam sadece geniş halk kitlelerinde öfke uyandırmakla kalmamış, rejimin uluslararası planda da kınanmasına yol açmıştı.

Grevin başlıca çağrıcısı ve örgütleyicisi Gine Hür Sendikalar Ulusal Örgütüydü (ONSLG). Başka muhalefet grupları da ONSLG'yi desteklediler. Haber ajanslarına konuşan tanıklar, grev günü sokaklar asker ve polis dolu olmasına rağmen geniş kitlelerde korkudan eser olmadığını, herkesin ölenlerin yakınlarını başsağlığı için ziyarete gittiğini söylüyorlar.

İki hafta önce yapılan gösteri de 50 bin kişinin katıldığı büyük bir cunta karşıtı gösteri olmuştu. Bu gösterinin sebebi, cunta liderinin, daha önce reddettiği halde, seçimlerde başkan adayı olacağı yolunda söylentilerin güçlenmesiydi. Bütün askeri darbelerde olduğu gibi Gine'de de cunta ülkeyi düzene sokacağı, reforme edeceği ve çabucak çekileceği vaadin-

de bulunmuş ve böylece kitlelerin yatışmasını sağlamaya çalışmıştı. Güya 2010'da seçimler yapılacak ve cunta lideri de bu seçimlere katılmayacaktı. Ancak, bir yüzbaşı olan cunta liderinin seçim kılıfı altında başkan olmak istediği kısa sürede ortaya çıktı.

Askeri cuntanın gerçekleştirdiği katliam, rejimin uluslararası planda desteğinin de oldukça zayıflamasına yol açmış görünüyor. Elbette bu Gine'deki cuntanın kolayına devrileceği anlamına gelmemekte. Nasıl rejimi asıl sıkıntıya sokan geniş emekçi kitlelerin eylemi olduysa, ona gerçek anlamda son verebilecek olan da yine bu kitlelerin eylemi olabilir. Gineliler işçi-emekçi kardeşlerimizin mücadelesini selamlıyoruz. ■

Fransız Telekom İşçilerinden İki Günlük Grev

Fransız Telekom işçileri 7 Ekimde iki günlük grev başlattılar. Grev süresince başta Paris olmak üzere çeşitli kentlerde protesto yürüyüşleri de düzenlendi. Yaklaşık 40 bin işçinin katıldığı grevin nedeni, çalışma koşullarının kötülüğü nedeniyle son aylarda intihar eden işçi sayısının hızla artması. Geçtiğimiz 19 ay içinde Fransız Telekom'da çalışan 24 işçi intihar etti. Eylül ayında çağrı merkezi çalışanı, 51 yaşında, iki çocuk babası bir işçi, kendini köprüden otobana atarak intihar etmişti. İşçinin geride bıraktığı intihar mektubunda,

“suçlu, şirket yönetimidir” yazıyordu.

Fransız Telekom'da, 100 bini Fransa'da olmak üzere, dünya çapında 187 bin işçi çalışıyor. Şirket, 2002 yılından bu yana, yalnızca Fransa'da 40 bin işçiyi işten çıkardı. İşten atmaların çalışanlar üzerinde yarattığı stresin yanı sıra, yönetimin, işçilerin istifa etmesini sağlamak için çalışma şartlarını daha da zorlaştırması, çalışanları intihara sürüklüyor. Fransız Telekom yönetimi ise intiharları umursamıyor ve utanmadan, işçiler arasındaki bir “bulaşıcı hastalık”, “geçici moda” olarak değerlendiriyor.

Kapitalizmin saldırıları ve ekonomik kriz işçi sınıfını çaresizliğe, çözümsüzlüğe ve yalnızlığa itiyor. Örgütlenmediğimiz ve mücadele etmediğimiz sürece gelecek işçi sınıfı açısından oldukça kararlık görünüyor. Oysaki bizler bir araya gelmeye başladığımızda çıkışsızlığımızdan kurtuluruz. Ancak mücadele ile yaşama dört elle sarılabiliriz. Örgütlenmediğimizde ve ayağa kalktığımızda, bizler değil, patronlar sınıfı çıkışsızlığın girdabına sürüklenir. ■

Romanya'da 800 Bin Kamu Çalışanı Grevdeydi

Romanya'da 800 bin kamu çalışanı 5 Ekimde 1 günlük greve gitti. Bütçe harcamalarını kısma bahanesiyle on binlerce kamu çalışanını işten atma, ücretlerini düşürme ve 10 gün ücretsiz izne çıkarmayı öngören bir yasa çıkaran hükümeti protesto eden işçiler, 5 Ekimde hayatı felç ettiler. Yüz binlerce işçinin katıldığı bu grev, son 20 yılın en kitlesel grevi olarak nitelendiriliyor.

5 Ekimde okullar gün boyunca kapalıydı, hastanelerde sadece acil servisler hizmet verdi, bankalar kapalı kaldı, polisler ise kollarına beyaz bantlar takarak greve destek verdi.

Yasanın geri çekilmesini ve saldırıların durdurulmasını isteyen kamu işçileri, 23 Ekimde bir uyarı grevi daha gerçekleştireceklerini ve 28 Ekimde süresiz genel greve gideceklerini duyurdular. ■

Pharmavision'da Bülten Dağıtımı

■ Gazi Mahallesinden bir metal işçisi

Pharmavision'daki işçi arkadaşlarımıza İşçi Dayanışması bültenimizi dağıttık. 3 haftalık yıllık izinden dönen işçi arkadaşlarımızla bülten üzerine ve çalışma koşulları üzerine sohbet ettik. Bir haftalık izin ücretlerinin kesildiğini söyleyen işçiler, “örgütsüz olduğumuz için buna bir tepki veremedik” dediler. Biz ise onlara bu saldırının sadece burada değil pek çok işyerinde yaşandığını söyledik. Bir araya gelerek mücadele eden işçilerin patronların saldırılarına karşı durabileceğini ve birlikte mücadele ettiklerinde kazanabileceklerini bültenimizden örneklerle paylaşmaya çalıştık. Dünyanın her yerinde olduğu gibi Pharmavision patronu da işçileri bölerek (işçi, memur, taşeron) örgütlenmenin önüne geçmeye çalışıyor. Pharmavision işçileri de patronun tüm saldırılarına karşı inatla örgütlenmelidirler. ■

İşçi Sınıfının Çıkarlarını Egemen Kılalım!

■ Kartal'dan bir işçi

UID-DER Bostancı temsilciliğinde bu ay yapılan İşçi Öz-egitim Etkinliğinin konusu son dönemin siyasal gelişmeleriydi. Ergenekon davası, “demokratik açılım”, sel felâketi, kriz ve emperyalist savaş gibi konular hakkında işçi sınıfının bağımsız sınıf çizgisini nasıl egemen kılmak gerektiği üzerinde duruldu. Sunumumuz, video görüntüleri, slaytlar, şiir ve müzik eşliğinde yapıldı.

Etkinlik biz işçiler için oldukça bilgilendirici ve eğitici oldu. İşçi sınıfının çıkarlarının ne olduğunu, bu olaylara sınıf penceresinden nasıl bakmamız gerektiğini kavramış olduk. İşçi sınıfı bugün dağınık ve örgütsüz olduğu için, gelişen siyasal olaylar karşısında kendi sınıf çıkarları temelinde davranamıyor. Aynı şekilde patronlar sınıfının ve onların hükümetinin saldırılarına da gerekli cevap verilemiyor. Biz işçilerin önünde en büyük sorun örgütsüzlük. Böyle olunca da sermaye sınıfı kendi çıkarlarını işçi kitlelerine kendi partileri ve medyası ile dayatmaya çalışıyor. Oysa biz işçiler ekonomik çıkarlarımızın da siyasi çıkarlarımızın da takipçisi olmalıyız. Bana ne dersek, patronların çıkarlarını güden siyasetlerin arkasından sürükleniriz.

Etkinlik sonrasında söz alan bir işçi kardeşimiz, “bu etkinlikle yıllardır ifade edemediğim fikirlerin nasıl ifade edilebileceğini görmüş oldum. İşçi sınıfının çıkarları ile Kürt sorununa, Ermeni sorununa, sendikalaşma mücadelesine bakmak en doğru çözüm yoludur” dedi. Bir taşeron işçisi de, “eğer UID-DER'de yapılan bu ve benzeri etkinliklere katılmasaydım, bana anlatılanlara inanmaz, patronların söylediği gibi düşünmeye devam ederdim” dedi.

Sorunlarımızı çözmemizin tek yolu, yaşadığımız tüm sorunlara işçi sınıfının bağımsız çıkarları temelinde bakmaktan ve bu temelde mücadele bayrağını yükselmemizden geçiyor. ■

“Santiago'da Yağmur”: Şili'de Faşist Darbe

■ Gebze'den bir işçi

Geride bıraktığımız Eylül ayı, işçi sınıfı tarihi açısından önemli dersler çıkartılması gereken deneyimlerle yüklüdür. Bildiğimiz gibi 12 Eylül 1980 askeri faşist darbesi ile Türkiye işçi sınıfına büyük bir yumruk atılmış ve örgütlülüğü yok edilmişti. Bu darbeden tam 7 yıl önce, yani 11 Eylül 1973'te, dünyanın bir başka coğrafyasında, Şili'de de bir askeri faşist darbe yaşanmış ve ayağa kalkan işçi sınıfının önüne geçilmeye çalışıl-

mıştır.

Derneğimizin Gebze temsilciliğinde, geçtiğimiz Pazar günü, Şili darbesini konu alan “Santiago'da Yağmur” adlı film gösterimimiz vardı. Film, faşist darbenin tezgâhlanmasından devreye sokulmasına ve Şili'de yükselen işçi ve öğrenci mücadelelerine varıncaya kadar yaşananları tüm çarpıcılığıyla anlatıyordu. Bir arkadaşımız, faşist darbelerin biz işçilerdeki yansımalarına işaret eden bir sunum yaptı ve film sonrasında bu konuda konuştu.

Fikirlerini söyleyen arkadaşlar, Şili'de yaşanan darbeyle Türkiye'de yaşanan 1980 darbesinin benzerliklerine dikkat çektiler. Tartışmalarda söz alan bir arkadaşımızın dediği gibi, patronlar sınıfı tarihinden sürekli dersler çıkartıp eksiklerini gideriyor. Bizler de tarihimizden doğru dersleri çıkartıp sınıf mücadelemizi daha yukarılara taşımamız. Unutmayalım ki, kapitalizmi yıkmadan faşizm tehlikesi ortadan kalkmayacaktır. ■

Sahne Aynı Sahne, Oyun Aynı Oyun, Senarist Aynı Senarist

■ Aydınli'dan bir işçi

6-7 Eylül denince aklınıza ne geliyor? Eminim birçoğumuz bilmiyorduk, tarihin sayfalarına utanç günleri olarak geçen o iki günü, ta ki ÜİD-DER'de Güz Sancısı filmi izleyene kadar. Film 1955 yılının İstanbulunda iki gün boyunca, Türklerle yıllarca kardeşçe yaşamış Rumların yaşadığı acı olayları anlatıyor. Faşist çeteler örgütleniyor, sıradan işçiler ve emekçiler milliyetçilikle zehirleniyor, yıllarca yan yana kardeşçe yaşamış iki halk birbirine düşmanlaştırılıp kırdırılıyor ve aralarında tafisi çok güç olan derin yaralar açılıyor.

Peki, ne için? Sorunun yanıtı çok basit... Hiç yabancı değiliz aslında, gerek Türkiye'de, gerekse dünyanın pek çok bölgesinde benzer olaylar, defalarca patronlar sınıfı tarafından kendi amaçlarını gerçekleştirmek amacıyla halklara yaşatıldı. **6-7 Eylül olaylarının nedeni Türk patronlar sınıfının Rum halkının servetine el koyarak sermayesini büyütme isteği**ydi. Yıllar sonra Maraş'ta, Çorum'da Alevi-Sünni çatışması yaratıp sınıf mücadelesinin önünü kesmekti. Bugünse Türk işçiler Kürt kardeşlerine karşı kışkırtılıp düşmanlaştırılarak Kürt halkının haklı mücadelesinin önüne

geçilmek isteniyor.

Biz işçiler defalarca patronlar sınıfının tuzağına düşerek, onların elinden **milliyetçilik zehrini** içerek kendi sınıf çıkarlarımızı unuttuk. Bizlerle aynı makinenin başında ter akıtan, aynı zorlukları, sorunları yaşayan Kürt, Rum, Ermeni sınıf kardeşimizi düşmanımız olarak gördük. Oysa gerçek düşmanımız dini, dili, ırkı, rengi olmayan patronlar sınıfıdır. Patronlar sınıfının ve onların devletlerinin artık bizlere milliyetçilik zokasını yutturmasına, bizleri birer katil, canavar haline getirmesine izin vermeyelim. ■

“Savaş Tanrısı” ve Patronların Yalanları

■ Esenler'den bir basın işçisi

Derneğimizin Esenler temsilciliğinde “Savaş Tanrısı” adlı filmi hep birlikte izledik. Etkinliğe çeşitli sektörlerde çalışan işçi kardeşlerimizin yanı sıra Esenyurt'ta direnişlerini sürdüren belediye işçileri de katıldı. Film, bir merminin, fabrikada üretilmesinden Afrika'da bir çocuğun kafasını parçalayana kadar izlediği yolu göstererek başladı. Küçük bir silah tüccarı işin inceliklerini öğrendikçe en büyük silah tüccarlarından biri haline geliyor. Film, silah tüccarlarının sattıkları silahların ambargo uygulanan ülkelere nasıl sokulduklarını, devletlerin bu ticaretteki rolünü, bu ticaretin canlılığını koruyabilmesi için bölgesel çatışmaların nasıl kışkırtıldığını gözler önüne seriyor.

Perdeye yansıyan katliam görüntüleri, içimizdeki öfkeyi daha da körükledi. Verilen kısa aradan sonra başlayan sohbette, silahlanmanın dünya çapında ne kadar yaygın

olduğu çarpıcı rakamlarla ortaya konuldu. Fabrikalarda bizi iliğimize kadar sömüren de, savaşları yaratan da, insanlığı toplu imhaya götüren de hep aynı: patronlar sınıfı ve onların sömürü düzeni.

Söz alan işçi arkadaşlarımız da, çalıştıkları işyerlerinde yaşadıkları sorunlarla filmde anlatılan sorunların kaynağının aynı olduğuna dikkat çektiler. Söz alan bir işçi kardeşimiz, çalıştığı işyerinde içtikleri suyun parasını dahi ceplerinden ödemek zorunda kaldıklarını anlattı. Ya örgütlü olsaydık, işler böyle mi yürürdü? Krizin faturasını biz mi öderdik? Patronların çıkarları için savaş cephelelerine yol lanmaya razı olur muyduk? Milyonlarca insanın topluca katledildiği savaşlar gerçekleşir miydi? Tabii ki hayır! O halde daha ne duruyoruz? **Örgütlenmekten başka şansımız olmadığı açık değil mi?** ■

Sabiha Gökçen Havalimanı İşçilerinden Mektup Var!

■ Sabiha Gökçen Havalimanından bir kadın işçi

Merhaba örgütlü işçiler ve emekçiler!
Biz de sizlerin ilerlettiği emek mücadelesinin bir parçasıyız. Bu yola neden baş koyduğumuzu ve hangi noktada olduğumuzu sizlere yolladığım bu mektupta anlatmaya çalışacağım. Sabiha Gökçen Havalimanı, 2000 yılında, Savunma Sanayiine ait arazide, İstanbul'da yoğunlaşan ve artan hava trafiğini karşılamak için kuruldu. Ben bu kuruluştaki yerimi 2003 yılında aldım.

Sabiha Gökçen Havalimanı her geçen gün daha da fazla büyüdü. Şu anda da dünyanın en fazla büyüyen havalimanlarından biridir. Bu denli hızlı büyüyen bir şirket için, akıl almaz bir şekilde özelleştirme kararı alındı. Havalimanı 2007 yılı Temmuz ayında yapılan ihaleyi kazanan Nihat Özdemir'e ait Lenak, Malezya Hava yolları ve GAR (Hindistan İnşaat) şirketi ortaklığına devredildi. Bizler böylece 1 Mayıs 2009 tarihinden itibaren havalimanında, İstanbul Sabiha Gökçen adlı şirkette çalışmaya başladık. Onlarca yıl havalimanının yapımı ve kârı için verdiğimiz emeklerimizi yeni şirket daha ilk günden itibaren gasp etmeye başladı. Bizlere hiç okutturmadıkları yeni sözleşmeyi türlü bahanelerle imzalattılar. Elimizden ikramiyelerimiz ve mesai paralarımızı aldılar. Çalışma şartlarımızı ağırlaştırmaya başladılar. Havalimanı kendi potansiyelinin üstüne çıkmış ve bizler de eksik personelle işleri yetiştirmeye çalıştık. İş araçlarımız ve işçi sayımız eksik olmasına rağmen bizler canla başla çalışıyorduk. Fakat her şeye rağmen hiçe sayılıp köle yerine konulduk. Soru sormaya başladığımızda da bizlere kapı gösterilmeye başlandı.

Biz bir grup arkadaşımızla "ekonomik krizi" bile hiçe sayıp Hava-İş sendikasına başvuruda bulunduk. Hepi-

miz çok hızlı bir şekilde sendika üyesi olduk. Üç günde 600'e yakın imzayla sendikalaştık. Şirket sendika üyeliğimizi duyunca adeta deliye döndü. 17 Haziran 2009'da ben ve 26 arkadaşım, "performans düşüklüğü" bahanesiyle işten atıldık. Ancak, içerideki arkadaşlarımızın direnişi ile 5 gün sonra işe geri alındık. Sendikalaşma hakkımıza karışmayacaklarını ve iç barışımızı bozmayacaklarını ifade ettiler patronlar. Fakat bu sözleri büyük bir yalandı. Hızla insanlara mevki, para teklif edip sendikadan istifaya zorladılar. Tabii ki çok az arkadaş bu basit çıkarlar için kendi onurunu sattı. Patronlar bizlere çok sık baskılar uygulamaya başladılar.

7 Eylül günü patronların sendikanın işkolu yetkisine yaptıkları saçma itiraz üzerine işi durdurduk. Patron bizlerin hava işi yapmadığımızı dair iddialar ileri sürüyordu. O gün bizleri "işyerine zarar vermek", "zorla sendikalaşmak", "yasa dışı iş yapmak" gibi asılsız iddialarla, iş yarasının 25/2 maddesinden, tazminatsız ve habersiz işten attılar. Bu kez 300'e yakın işçi işsiz kaldık. Şu anda işe iade davası açtık. Çünkü bizler saçma suçlamalarla değil, sendikalı olduğumuz için işten atıldık. Koyun gibi güdülmek değil, insan gibi çalışmak istediğimiz için işten atıldık. Haklarımızı elde ederek çalışmamız patronlara zor gelmektedir. Tüm kayıplarımıza rağmen 600 kişi ile onurlu mücadelemiz devam edecektir. Acz gösterisi yapan, fırsatçı patronlar hiçbir zaman kazanamayacaktır.

Tüm engellemelere rağmen sendikamızın yetki belgesi geldi. Bundan sonra sizlerin de desteğini isteyeceğimiz pek çok eylemimiz ve hukuki mücadelemiz olacak. Kendine saygılı ve onurlu işçi olmanın mücadeleden geçtiğine inanan tüm insanlara saygılarımla... ■

Sağlık Çalışanlarının Birliğini Büyütmeliyiz!

■ Kadıköy'den bir sağlık emekçisi

Istanbul'da her gün 1000'in üzerinde hastaya hizmet veren bir devlet hastanesinin laboratuvar çalışanıyım. Başka bir hastane ile birleşmeden önce bizlere işler paylaştırılmış, işbölümü yapılmıştı. Arkadaşlarımızın bir kısmı bir süre sonra sürekli aynı yerde çalışmaktan mutsuz olmaya başladılar. Bizlere pek de tercih şansı bırakılmadan yapılan bu uygulamaya itiraz ettiler ve rotasyon usulü çalışmayı önerdiler. Buna karşın sorumlular tarafından bu teklif sert bir üslupla reddedildiği gibi bizlere "haddimizi bildiren" bir de konuşma yapıldı. Bazı arkadaşlarımız sorumlu kişiler tarafından rotasyonun dışında tutuldular ya da diğer çalışanların yaptığı bazı işlere verilmediler. Zaman geçtikçe yapılan adaletsizlik ve haksızlık başka örneklerle de su yüzüne çıktı.

Zaten iş güvencesi olmadan çalışan, aynı işi yaptıkları halde farklı ücretler alan ve farklı muamelelere maruz kalan arkadaşlarımız mutsuzdular. Hastanemizin başka bir hastane ile birleştirilmesi sorunlarımızın üzerine tuz biber oldu. Şimdi "personel sayısı fazla, başka hastanelere ya da başka bölümlere dağıtım olabilir" söylentileri yavaş yavaş doğrulanmaya başladı.

Hemen her işyerinde olduğu gibi burada da birileri

için "iyi çalışan" olmak istiyorsan hakkını aramayacaksın, her zaman üstlerinle aynı fikirde olacaksın, çalışmadığın zamanlarda bile çalışır gibi görüneceksin, üstleri tarafından tutulan adam olmayı başaracaksın! Ama bizler meseleye böyle bakmamak gerektiğini ve aksine **mücadeleden başka yol olmadığını biliyoruz**. Çalışanların birliğini ve dayanışmasını güçlendirmek kolay değil, ama başarmamız gereken de bu. ■

Mercedes'te Fazla Mesai Ücretleri Gasp Ediliyor

■ Mercedes Benz çalışanı bir işçi

Merhabalar. Biliyorsunuzdur siz de, Mercedes'te mesailer havuza aktarılıp yılsonunda toplu olarak mesai paralarımızı alacaktık. Ama her zamanki gibi işveren-Türk Metal ortaklığı ile yine oyuna getirildik, kandırıldık. Ayın 3'ünden itibaren

ren kademeli olarak izne gönderildik. Sözde iş yokmuş, ama ne hikmetse bu izinlerde fabrikaya yatırımlar yapıp kapasite arttırmaya yönelik çalışmalar var. Olan yine işçiye oldu sizin anlayacağınız, senelik izinleri yokken izine çıkarılıp borçlandırıldılar. Mesaisi olmayanlar

için bu geçerli tabii, mesaisi olanların ise izinlerine karşılık mesailerini kestiler. Yani bu şekilde 1'e 2 kesinti oldu bizden diyebiliriz. %100 mesai ücreti vermek yerine onları izinlere kestiler. **Ben artık kendi adıma söyleyeyim, susmayacağım.** ■

Tekstilde Çalışan Kadın İşçilere Sesleniyorum!

■ Pendik'ten bir kadın işçi

Arkadaşlar gelin hepimiz bir olalım. Bataklığı kurutup üzerine güller dikelim. İnsanın insanca yaşayabileceği bir dünya haline getirelim dünyayı. Haklarımızı asla ve asla bırakmayalım. Hak verilmez alınır. Eğer biz işçiler bunu yaparsak inanın toplumda çok büyük düzelmeler olacaktır. İşyerlerimizde birbirimizi koruyalım ve patronların çıkarına hizmet etmeyelim. Onurlu olmalıyız, çünkü onlar bizlerin kanı ile besleniyorlar. Bizim olan haklarımızın peşine düşersek ve sokaklara dökülürsek işte o zaman onların zavallı ve çaresiz olduğunu daha iyi

görürüz. Meydana çıkıp yüreklice ne istiyorsak söyleyelim. Bu o kadar da zor değil. **Dinimiz, dilimiz, rengimiz ne olursa olsun ÜİD-DER gibi işçi örgütlerinde birleşelim.** Tekstilde çalışan kadın işçilere sesleniyorum; patronlarınıza inanıp yarınlarınızı karartmayın! İşçi kadınlar, haklarını alabilmek için masaya yumruğunu vurabilecek, haklarını alabilecek cesarete sahip olmalı. Dimdik durun, kula kulluk etmeyin, inanın biz tam anlamıyla bir işçi olup meydanları doldurursak her şey düzeldir. **Bunun için ÜİD-DER'e gelin, orada siz de bir insan olduğunuzu anlarsınız ve haklarınızı aramayı öğrenirsiniz.** ■

Ne Bayramı?

■ Brillant'tan bir işçi

Bayram! Ne güzel bir kelime. Eğlence, mutluluk ve rahat anlamına gelen bu kelimeyi yaşamımıza geçirebilmek hayal oldu. Bayramlarda bizler ne yapıyoruz?

Ücretimizin zamanında ödenmemesinden dolayı evimizden dışarı çıkamıyoruz,

Üç kuruş daha fazla kazanabilmek için bayramlarda da çalışmak zorundayız,

Bayramları yaşamak için çalışsak da, bayramları hiçbir zaman yaşamıyoruz.

Bayramda bir nokta dikkatimi çekti; berbere gittiğimde berberle kısa bir muhabbetimiz oldu. Neden çalıştığını sorup, “senin de bayramı bayram havasında geçirmen gerekmiyor mu?” dediğimde; “Bayram bizim neyimize, normalde bile adam gibi iş yapamıyoruz zaten, şimdi hiç olmazsa üç beş tane fön çekip harçlığımızı çıkartıyoruz” dedi.

Evet, bizim de bayramımız karnımızı biraz daha fazla doyurabilmek için çalışmakla geçti. Onlar için ürettiğimiz değerlerle her günü bayram gibi geçiren patronlar sınıfı için, biraz daha fazla para kazanabilmek uğruna bu birkaç günlük bayram tatilimizi de feda ettik.

Peki, bizler bayramı ne zaman yaşayacağız? ■

Onlarca Sorun, Tek Çözüm!

■ Gazi Mahallesi'nden bir metal işçisi

Merhaba arkadaşlar. Ben Gazi Mahallesi'nin Elmabahçesi semtinde çalışan bir metal işçisiyim. Pazar günü derneğimizin düzenlediği piknikte bol bol eğlenme ve sohbet etme fırsatı bulduk. Konuşan her arkadaş işyerindeki sorunlarından bahsetti. Konuşmalarımızdan çıkan sonuç ise sorunlarımızın ortak olduğu ve her geçen gün arttığıdır.

Meselâ dinlenme ve yemek molası; bizim işyerinde 15'er dakika iki çay molası ve 1 saat yemek molası var. Ama **bu molalar toplamda her gün yarım saat kesiliyor.** Bu he-

men herkesin işyerinde karşılaştığı bir sorundur. Pazartesi ilk çay molamızı 8 dakika yaptığımızda o anki ruh haliyle bir düşündüm ve işçiler olarak ne kadar örgütsüz olduğumuzu gördüm. Ama aynı zamanda tüm işçiler sorunun farkında ve huzursuz. Sonra ise bir araya gelip konuşmanın, sorunlarımızı tartışmanın, sorunlarımıza birlikte çözüm aramanın eksikliğinin, bugün biz işçileri dağınık kılan en önemli faktör olduğunu daha iyi kavradım.

Biz işçiler hayatı var ediyoruz. Dünyadaki her şeyi biz işçiler üretiyoruz. Yani biz üretmezsek hayat durur. Üretimden gelen bir gücümüz var, ama bugün örgütsüz olduğumuz için bu gücün de bir anlamı kalmıyor. ÜİDER örgütlü mücadeleyi büyütme için işçilerin kurmuş olduğu bir dernektir. Bütün işçi kardeşlerimi ÜİDER saflarında örgütlü mücadeleye davet ediyorum.

Biz bayramı, güzel günleri, DOSTLUGUMUZU PEKİŞTİREREK, KARDEŞLİĞİMİZİ KUVVETLENDİREREK yaşayacağız. Kısacası birbirimize güvenerek bayramları kendi bayramımız haline dönüştüreceğiz. ■

Teklas'ta Bir Ay İçinde İkinci İş Kazası

■ Gebze'den bir grup işçi

Çok değil, daha bir ay bile olmadı Teklas'ta bir işçi arkadaşımız iş kazasında hayatını kaybedeli. Daha bir ay geçmeden yine Teklas'ta, yine gece vardiyasında, yine 10 dakikadan fazla süren bir kurtarma operasyonu,

yine sağlık personelinin olmadığı durumda, bir arkadaşımız iş kazası geçirdi.

Parmasını makineye kaptıran işçiye müdahale edecek bir sağlık görevlisi olmadığından kopan parmak olay yerinde bırakılıp yaralı işçi hastaneye götürüldü.

Parmak hastaneye saatler sonra ulaştırıldığı için de yerine dikilemedi. Artık arkadaşımızın bir parmağı yok!

Evet, daha önceki mektubumuzda söylemiştik, “Değişen hiçbir şey olmayacak! Bir arkadaşımın

öldüğü işyerinde yine kazalar olacak, üretim hiç durmayacak, kâr

hırsı hiç azalmayacak” diye. Ölümle sonuçlanan feci bir kaza bile işverenin umurunda olmadı görüyoruz ki. Hiçbir güvenlik önlemi alınmadı. Bir sağlık personeli görevlendirilmedi. Ve biz bu gidişe dur demedikçe değişen hiçbir şey olmayacak. Teklas'ta ya da başka fabrikalarda iş kazaları devam edecek. Bizler bazen bir uzvumuzu, bazen hayatımızı kaybetmeye devam edeceğiz. ■

Artık Uyanalım, Gözümüzü Açalım, Haklarımızı Savunalım

■ Bir tekstil işçisi

Bir grup ÜİD-DER'li işçi olarak Esenyurt'ta bültenlerimizi dağıtmaya beraberce gittik. Bu benim ikinci bülten dağıtımım oluyor. Yanımızdaki arkadaşlar bizden daha tecrübeli olduğu için konuşmaları onlar yapıyor ve ben de onları izleyerek nasıl davranmam gerektiğini öğrenmeye çalışıyorum. İkinci dağıtımımız daha güzel geçti.

Niye insanlar bir şeyleri alıp okumaktan çekinirler? Hepimiz işçiyiz, hepimizin hakları var, biz haklarımızı savunmazsak, kendimizi ezdirirsek, patronlara bu şans verirse, o zaman biz niye varız ki? Biz beraber olmazsak, örgütlenmezsek, birbirimize bir şeyleri anlatıp öğretmezsek, nasıl aşarız bu zorlu yolları? Benim daha yeni iş deneyimim oluyor hayatımda. Ama pek memnun değilim çalıştığım fabrikadan.

Niye diyecek olursanız çünkü orada çok haksızlıklar var. Küfürler havada uçuşuyor, kendimiz evden yemeklerimizi götürüyoruz, suya para veriyoruz, üstelik de eziliyoruz. Bizim hakkımız yok mu güzel bir yaşam sürmeye? Patronlar evlerinde rahat rahat otururken biz üç kuruş paraya çalışmak zorunda mıyız? Bize yaptıkları haksızlıklara göz mü yumalım, bunları mı istiyoruz? Yoksa daha iyi bir gelecek mi istiyoruz?

Ben bilmediklerimi ÜİD-DER'de öğreniyorum, burada bilinçleniyorum. Daha önce bilinçli değildim. Ama derneğe geldikçe burada insanların nasıl birlik olduklarını gördüm. Esenler'deki derneğimizde birçok etkinlikler yapıyoruz.

Filmler izliyoruz, şarkılı etkinlikler oluyor, sohbetler ediyoruz, yani birbirimizi daha iyi tanıyoruz. Ben daha yeni olmama rağmen derneği ve insanlarını çok sevdim; yardımsever olmaları, birlik olmaları, her şeye rağmen dimdik ayakta olmaları, "bizi hiçbir şey yıldıramaz biz işçiyiz" demeleri beni çok etkiliyor. Burada olmaktan, sizlerle mücadelenin bir parçası olmaktan mutluluk duyuyorum. Ben de bir işçi olarak sınıf mücadelesine inanıyorum. Her şeye rağmen ben de buradayım diyorum, ÜİD-DER işçilerine teşekkürlerimi sunuyorum ve sizlerin de gelecek kuşaklara bizler gibi iyi yarınlar bırakmaya çalışmanızı istiyorum. Biz haksızlıkları kabul etmemeliyiz, susmamalıyız, boynumuzu eğip her şeyi kabul etmemeliyiz. Bizi köle gibi kullanmalarına izin vermemeliyiz. Peki bunun için de ne yapmalıyız? **Birlik olmalıyız örgütlenmeliyiz, haklarımızı savunmalıyız, kendimizi o insanlara ezdirmemeliyiz.**

Patronlar işçileri nasıl daha zor şartlarda çalıştırır, onları nasıl susturur, nasıl köleleştirir diye düşünürken ya biz işçilerin yapacak şeyleri yok mu? Örgütlenip birlik içinde mücadele etmemiz gerekmez mi? Onların bu yaptıklarına göz mü yumacağız, kendimizi onlara köle mi yapacağız? Siz eğer böyle kötü şartlar altında çalışmak istiyorsanız o zaman çalışın. Ama ben size son sözümü söylemek istiyorum; artık uyanalım, gözümüzü açalım, haklarımızı savunalım. Çünkü **korkunun ecele bir faydası yok!**

Patronlar işçileri nasıl daha zor şartlarda çalıştırır, onları nasıl susturur, nasıl köleleştirir diye düşünürken ya biz işçilerin yapacak şeyleri yok mu? Örgütlenip birlik içinde mücadele etmemiz gerekmez mi? Onların bu yaptıklarına göz mü yumacağız, kendimizi onlara köle mi yapacağız? Siz eğer böyle kötü şartlar altında çalışmak istiyorsanız o zaman çalışın. Ama ben size son sözümü söylemek istiyorum; artık uyanalım, gözümüzü açalım, haklarımızı savunalım. Çünkü **korkunun ecele bir faydası yok!**

Bu Kadar Örgütlü Olsaydık Şimdi Hepimiz Çalışıyor Olacaktık!

■ Gebze'den işsiz bir işçi

Ben uluslararası tekel olan Visteon fabrikasının eski bir çalışanıyım. Yılbaşına üç gün kala Noel Baba'nın çantasından bize de işsizlik çıktı. Şaka bir yana patronlar ve onların temsilcileri Noel planları yaparken bizleri derin bir belirsizliğe yuvarlamışlardı. Biz işten atılan 2 arkadaş tekrar üretim bölümüne girerek mazbut iyi aile çocuğu olmadığımızı işveren ve killere gösterdik. Güvenlik nezaretinde çıkarıldık fabrikadan. Buna rağmen sonraki süreçte içimde hep bir boşluk hissettim. Bu kadar kolay olmamalıydı insanların kaderini yazboz tahtasına çevirmek. Boşluk dedim ya, o boşluk orada eksik örgütlenmemizin sıkı bağlar oluşturulamamışlığın ezikliğiymiş muhtemelen.

Bu süreçte tazminatlarımız ödendi. Atılmadan dört ay önce sendikal yetki başvurusunda bulunulmuş ve biz çıkarıldıktan sonra sendika toplu sözleşmeye oturmuştu. Biz atılan arkadaşlarla o dört aylık süredeki farkları almak için bir süredir

sendika ve fabrikayla görüşüyorduk. Patronun oyalama taktiğine, atılan 20 arkadaşla birlikte fabrikaya giderek cevap verdik geçtiğimiz günlerde. İnsan kaynakları müdürü bir hafta süre istedi. Biz de alacaklarımız cuma gününe kadar hesaplarımıza yatırılmadığı takdirde çıkarılan diğer arkadaşlar ve bizi desteklemeye gelecek eş, dost ve işçi arkadaşlarımızla tekrar geleceğimizi söyledik ve ayrıldık. Çıkışta bir arkadaşın söylediği bir söz çok manidardı: "Biz fabrikada bu kadar örgütlü olsaydık şimdi hepimiz çalışıyor olacaktık!" Çok haklıydı. İşin bir enteresan tarafı da "bu göçmen işçilerden bir halt olmaz" diyen işçi arkadaşlara cevap niteliğindeydi. **20 işçinin 18'i göçmendi.** İşçiler için deriz ya "zincirlerinden başka kaybedecekleri bir şeyi yoktur" diye. Bugünler bu sözün gerçekliğinin daha fazla görülmeye başladığı günlerdir. Gelecekte umutsuz kitleler elbet bizim işçimizi da görecekler ve patronlar için bugün ılık bir meltem esintisi olan işçiler yarın **fırtına olup yıkacaklar bu asalaklar sınıfının düzenini.**

Kısa Çalışma Ödeneği Nedir?

Ekonomik krizle beraber, İş Yasasının hangi sınıfın çıkarlarını yansıtan bir yasa olduğu bir kez daha açığa çıktı. Bu yasa patronlar sınıfına her türlü kolaylığı sağlıyor. İşçi çıkartmak isteyen, işçinin ücretini ödemek istemeyen veya tazminatsız işten atmak isteyen patronların imdadına bu yasa yetişiyor. Yasada yer alan kısa çalışma ödeneği maddesi de patronların ekonomik krizde elini güçlendiren kolaylıklardan biridir.

Hangi hallerde “kısa çalışma ödeneği” veriliyor, bu ödenek ne anlama geliyor?

İş Yasasının 65. maddesi, “kısa çalışma ve kısa çalışma ödeneği” konusunu düzenlemiştir. Bu maddeye göre, ödenek, ekonomik kriz veya zorlayıcı sebeplerle işyerindeki haftalık çalışma sürelerinin geçici olarak önemli ölçüde azaltılması veya işyerinde faaliyetin tamamen ya da kısmen durdurulması halinde verilir. Patron işyerinin kapatılmasıyla ilgili gerekçelerini Türkiye İş Kurumu’na ve varsa toplu iş sözleşmesi tarafı olan sendikaya bir yazı ile bildirir. Talebin uygunluğunun tespiti Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı tarafından yapılır. Bu ödenek, işçilerin yükünü azaltacağına patronların yükünün azaltılmasına olanak veriyor. Çünkü patronlar bu dönemde ücret, prim ve gelir vergisi ödemiyorlar.

Kısa çalışma ödeneği kimlere ve kaç ay ödenir?

“Kısa çalışma” kapsamına sokulan durumlarda, işçilere çalıştırılmadıkları süre için İşsizlik Sigortasından kısa çalışma ödeneği ödenir. İşçinin kısa çalışma ödeneğine hak kazanabilmesi için, son 3 yıl içerisinde en az 600 gün işsizlik sigortası primi ödemiş olması ve son 120 gün içerisinde de işyerinde çalışıyor gözükmesi gerekmektedir. Son düzenlemelere göre kısa çalışma ödeneğinden yararlan-

ma süresi 3 aydan 6 aya çıkarıldı ve oranı da %50 arttırıldı. Baktığımızda sanki devlet bizi düşünüyor gibi gözüküyor. Oysa birçok işçi düzenli bir işte çalışmadığı için yukarıdaki prim günlerinin yarısını bile dolduramıyor. Bunun yanı sıra, patron işçiye ücret ödemekten kurtulurken, işçi kendi ücretini kendi primleriyle oluşturulan İşsizlik Sigortası Fonundan karşılıyor. Ama devlet sanki bu parayı kendi kasasından ödüyormuş gibi “baba devlet” pozlarına bürünüyor.

Kısa çalışma ödeneği miktarı ne kadardır?

Kısa çalışma ödeneği normal koşullarda işsizlik ödeneğinin %80’ini geçmemektedir. Fakat hükümetin son getirdiği yasal düzenlemeyle kısa çalışma ödeneği 800 TL oldu. Ancak bu tutar o işyerindeki üretimin tamamen durması halinde veriliyor. Yani işyerinde üretim yüzde 70 durduysa, ödenecek para bu 800 TL’nin yüzde 70’i yani 560 TL, üretim yüzde 50 oranında durduysa, ödenecek para 800 TL’nin yüzde 50’si yani 400 TL düzeyinde oluyor.

İşyerinde kısa çalışma uygulamasının ilanını duyan işçinin önünde iki seçeneği var. Ya bunu kabul edip şartları uygunsuz İŞKUR’a müracaat edecek veya kabul etmeyip iş akdini İş Kanunu gereğince haklı sebeple feshedecektir. Eğer işçi kabul ederse, çalışma süreleri ve işsizlik sigortası primi ödeme gün sayısı bakımından işsizlik ödeneğine hak kazanmış olması ön şartıyla, 30 gün içinde İŞKUR’dan ödenek talebinde bulunabilir. Ancak bu durumda kısa çalışma ödeneği süresi işsizlik fonundan düşürülecek. 6 ay işsizlik sigortasına hak kazandıysa ve 4 ay boyunca kısa çalışmadan para aldıysa, bu sürenin sonunda işten atılması halinde işsizlik sigortasından faydalanma süresi 2 ay olacaktır.

Kriz dönemini fırsat bilerek bu maddeden faydalanan patron, işçinin ücretinin ödenmesini işsizlik sigortası fonunun sırtına yıkıyor ve bu süre zarfında işçiyi sömürmeye devam ediyor. Bu ödenekten sonra işsiz kalan işçinin bir daha ne zaman iş bulacağı, karnını nasıl doyuracağı, kirasını nasıl ödeyeceği sorularının cevabını ne devlet, ne yasa, ne de patron veriyor. İşsizlik sigortası fonunun patronlar ve devlet tarafından yağmalanmasına dur demek, bu fondan işsiz kalan tüm işçilerin yararlanmasını sağlamak ve ödenek miktarının ve süresinin arttırılmasını mümkün kılmak için, başta sendikalar olmak üzere tüm işçi örgütleri ve işçilerin ortak mücadeleyi yükseltmesi gerekiyor. Unutmamalıyız ki, hak verilmez alınır. ■

Sahibi ve yazı işleri müdürü: ÜİD-DER adına Bayram Yılmaz • **Yönetim yeri:** Prof. Ali Nihat Tarlan Cad. Eryılmazlar Sok. No:2/22 İçerenköy-İstanbul • **Esenler temsilciliği:** Turgut Reis Mah. Karaosmanoğlu Cad. No:26 Esenler • **Gazi temsilciliği:** 75. Yıl Mah. 1339. Sok. Ürek Apt. No:53 Gaziosmanpaşa • **Gebze temsilciliği:** Hacıhalil Mah. İsmetpaşa Cad. Hüseyin Demir İşmerkezi K.6 D.154 Gebze • **Tuzla temsilciliği:** Tepe Durağı, Osmangazi İ.Ö.O. Karşısı Aydınli • **Ankara temsilciliği:** Tuzlucaıyır Mah. 586.sok no:6/A Mamak • **tel:** (0 216) 572 41 52 • **www.uidder.org** • **e-mail:** iletisim_uid@uidder.org
Baskı: Berdan Matbaası Davutpaşa Cad. Güven San. Sit. C Blok 215 Topkapı-İstanbul tel: (0 212) 613 12 11 • **Fiyatı:** 0,50 TL

Tuzla Deri-İş Sendikasının Kongre Hazırlıkları Başladı

■ Tuzla'dan bir deri işçisi

Krizin bedelini biz deri işçileri de oldukça ağır ödüyoruz. Deri sektöründeki fabrikaların kapanarak azalması nedeniyle sendikali işçi sayımız epeyce azaldı. Aslında deri sektöründe belimizi en çok bükten şey, giderek zayıflayan örgütlülük düzeyimizdir. Bugün, Kazlıçeşme mücadelelerinden elde edilen kazanımlardan geriye pek bir şey kalmadı. Bu yaşadıklarımız yeni ortaya çıkmadı. Sadece şu veya bu kişiden kaynaklanmış sorunlar da değil, patronların bilinçli ve uzun bir süredir uyguladıkları bir planın sonuçları. Bizler işyeri örgütlülüklerimizi güçlendirecek ve deri işçileri olarak birliğimizi artıracak çalışmalar yapamadık. Hazıra dağ dayanmaz derler ya geçmişin mirası da giderek tükeniyor. Deri işçileri olarak gelecek saldırıları göğüsleyecek daha iyi bir örgütlülüğü geliştiremedik.

Bir süredir sıcak bir gündemimiz var. Kasım ayında örgütlü olduğumuz sendikamızın şube kongresi var. Henüz kimin ya da kimlerin yönetime aday olduğu kesin olarak belli değil. Zaten son ana kadar da ne yazık ki belli olmayacak. Ancak öne çıkan, ismi geçen insanlar, listeler var. Delege hesapları başlamış durumda. Delegeliğe aday olanlar epeyce fazla idi. İşyerlerinde gerginlikler, taraflaşmalar ve ne yazık ki bölünmeler başladı.

Aslında gerçek bir örgütlülüğün, yani **işyerlerinde yaratılmış örgütlenme bilincinin** ve mücadele azminin üzerinde yükselen bir kongre süreci olsaydı manzara olumlu olurdu. Çünkü o zaman işyerlerimizde bizler hem işyerindeki mücadelelerimizi güçlendirecek hem tüm deri sanayindeki işçileri patronlara karşı bir araya getirecek işleri konuşur, tartışırız. Ardından da bu işleri gerçekten yapabilecek insanları şubelerde daha fazla görev vermek için seçebiliriz.

Yine de, kişisel hesaplarla kirlenmeden, işçi kardeşleri-

mizle aramızda patronların işine yarayacak bölünmeler yaratmadan, deri işçileri olarak güçlü bir örgütlülük yaratabiliriz. Çünkü biz bunları daha önce yaptık ve nasıl bir şey olduğunu biliyoruz. Deri patronları da biliyor. O yüzden deri sanayini Kazlıçeşme'den taşıdılar. O yüzden fabrikalarımızda Karadenizli işçi arkadaşlarımızla Kürt işçi arkadaşlarımızı birbirine karşı kıskırttılar. Bunun için işyerlerine seçme adamlar aldılar. Şimdi bazı fabrikalarımızdaki manzaralar beni ürkütüyor. Ayrı gruplar halinde oturan ve birbirine rakip takım gözüyle bakan işçi arkadaşlarımız, bu manzaranın tadını çıkaran kıskırtıcı patronların ve adamlarının sırtlanlar gibi sırtışını görmüyorlar.

Her şey, önce fabrikalardan başlamalı. Yaşlı kuşaktan bizlerin deneyimimiz var, ama eski mücadeleler sayesinde. Gençlere gelince onların da aklı bir karış havada diye onlara da güvenmiyoruz. Önce bunun bir değişmesi lazım. Bunun için yaşlısı genci deri işçisinin sınıf bilinci kazanması için eğitim lazım. Oysa, bize "beni seç, beni seç" diye bağırانların bunun için ne yapacakları henüz belli değil.

Birileri tepemizde dünyayı bölüşüyor. Bizi de kendi çıkarlarına maşa olarak kullanmak istiyorlar. Dinleri imanları para olmuş adamlar bizi fabrikalarda birbirimize düşman ediyor. İşçi sınıfı patronların gemisine binmemeli, ama bunu fark etmiyoruz. İşte bunu fark etmemiz için **çıkarlarımızın nerede olduğunu öğrenmemiz lazım**. Seçim dönemlerinde ak ile kara karışmamalı. Türlü türlü ayrımları işçinin arasına sokuşturmak patronların işidir. Bizden uzak ola, yoksa hepimiz kaybederiz.

Bu yeni başlayan seçim süreci umarım bu konularda iyi şeyler olmasına vesile olur. Ben bundan sonra da gördüğüm tehlikeleri dilim döndüğünce yazacağım. Sorunları paylaşıp deneyimlerden ders çıkarmadan daha güçlü bir örgütlülük yaratılamaz.